

Man kan lave den retsmedicinske, fysiske undersøgelse med det samme, og man kan optage den, så man har beviserne til senere, hvis det skulle vise sig, at der er grundlag for en sag. Man kan med det samme lave videoafhøringen og sørge for, at politi, dommere, forsvarsadvokater og alle, der nu skal være til stede, er til stede i et andet lokale og det foregår efter de regler, der nu skal være i forhold til retssikkerhed, så man altså får videoafhøringen med det samme og ikke skal have barnet ind flere gange flere forskellige steder. Det betyder altså, at man meget hurtigt kan få afklaret, om der er et grundlag for at gå videre med at sige, at det her barn har været udsat for et overgreb og man derfor skal arbejde videre med sagen. Og hvis der er det, behøver man ikke at undersøge og afhøre barnet mere.

Der kan være behov for at behandle barnet og hjælpe barnet igennem det, det har været udsat for, men der er ikke behov for, at det skal rundt til en række forskellige instanser og igennem en masse undersøgelser, som jo ikke så meget er af hensyn til barnet selv som af hensyn til os voksne og vores ønske om, at der skal være en rets sag og man skal have nogen straffet for det, der er foregået.

Så det er faktisk et sted, hvor det virkelig er på barnets præmisser, og det tror jeg at alle, der har set det, mener. Det er i hvert fald mit indtryk. Folketingets Socialudvalg var oppe at besøge børnehuset i Island for flere år siden og var også meget imponeret af det, men dengang skete der så ikke så meget videre. Nu har Nordisk Råds velfærdsudvalg arbejdet med det her område i et helt år og haft en række eksperter inde for at fortælle os om den nyeste viden om, hvor meget det at blive krænket som barn betyder for de sygdomme, folk får som voksne. Og det er virkelig voldsomme oplysninger, vil jeg sige, der er om, hvor meget det kan betyde senere i ens voksenliv, hvad man har været udsat for.

Vi har set på, hvad der er af forskellige anbefalinger til, hvad man kan gøre, og en af de vigtige anbefalinger var altså at sikre, at hvis der er mistanke, bliver det afklaret med det samme og på en børnevenlig måde, og at man får sat gang i behandlingen, fordi netop en god, hurtig behandling kan forebygge, at barnet får de her skader senere, og jo også, som man ser på i Projekt JANUS, kan forebygge, at barnet selv kommer til at krænke andre senere. Derfor er det altså en

rigtig god model, som vi så har valgt at anbefale i et enigt Nordisk Råd.

Jeg vil gerne understrege, at det jo ikke betyder, at alt det arbejde, der er i gang i Danmark, skal stoppes. Der bliver gjort rigtig godt arbejde, både i Rigshospitalets team for seksuelt misbrugte børn, på Skejby Sygehus, på Center for Voldtægtsofre, i Projekt JANUS, i masser af forskellige sammenhænge, og den viden skal man selvfølgelig inddrage. De projekter skal fortsætte, og man skal have et godt samarbejde, men det udelukker jo altså ikke, at vi laver de her børnehuse, der tager sig af børnene fra starten af, og derfor håber jeg meget, at vi i udvalgsarbejdet i enighed kan lave en beretning om, at det bør indgå i den nationale strategi, at vi skal have oprettet børnehuse.

Så må man jo finde ud af, hvordan man konkret skal gøre det, hvor de konkret skal ligge, i hvilke bygninger, og hvilken myndighed de skal høre under osv. Det behøver vi jo ikke at blande os i fra Folketingets side, det tror jeg godt at man kan finde ud af.

Kl. 17:44

Formanden:

Tak til fru Line Barfod.

Der er ikke flere, der har bedt om ordet, og forhandlingen er sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ikke der gøres indsigelse, og det er ikke tilfældet, er det vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

7) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 154:

Forslag til folketingsbeslutning om fastsættelse af rådighedsbeløb ved ansøgninger om hjælp på det sociale område.

Af Line Barfod (EL) m.fl.
(Fremsættelse 02.04.2009).

Kl. 17:44

Forhandling

Formanden:

Forhandlingen er åbnet. Den første, der får ordet, er beskæftigelsesministeren.

Kl. 17:44

Beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg):

Lad mig slå regeringens holdning fast: De personer, der har behov for den særlige hjælp, skal have den, og de personer, der ikke har behov for den særlige hjælp, skal ikke have den. Det er netop også derfor, at kommunerne i alle sager, hvor der søges om en særlig hjælp, skal foretage en konkret og individuel vurdering.

For det første skal kommunen vurdere, om borgeren har behov for hjælp, og for det andet skal kommunen vurdere, om borgeren selv kan betale. Kravet om individuelle vurderinger af ansøgenes økonomiske forhold er netop med til at sikre den nødvendige målretning af særlig økonomisk hjælp til de personer, der har størst behov. Det er jo netop sådan, at hjælp efter reglerne om enkeltydelser og personlige tillæg er en særlig økonomisk hjælp, der er rettet mod de personer, der har et individuelt og konkret behov for hjælp. Og det klare mål med hjælpen mener jeg at vi må holde fast i.

I sager om særlig økonomisk hjælp kræver reel ligebehandling faktisk, at mennesker behandles forskelligt, fordi de har forskellige nødvendige faste udgifter og behov. Det vil et generelt rådighedsbeløb, der er opgjort efter en fast skabelon, aldrig kunne afspejle. Et fast rådighedsbeløb vil med andre ord i stedet kunne føre til en regelfastsat forskelsbehandling.

For at sikre, at hjælpen ydes til de personer, der har et særligt behov, er der fortsat krav i lovgivningen om, at kommunerne skal foretage en konkret og individuel vurdering af borgernes samlede økonomiske forhold. Det er ikke kun rådighedsbeløbet, der har betydning, når kommunerne skal bevilge særlig hjælp. Der er mange forhold, der skal tages i betragtning, og de konkrete forhold skal tillægges forskellig vægt ved vurderingen i hver enkelt sag.

Kommunen skal først og fremmest tage stilling til, om den udgift, der søges hjælp til, er rimelig og nødvendig. Derefter skal det ud fra størrelsen af ansøgerens indtægt og formue vurderes, om ansøgeren selv har mulighed for at afholde udgiften. Kommunen skal vurdere, om ansøgeren ved en rimelig tilrettelæggelse af sin egen økonomi selv burde kunne afholde udgiften, eventuelt over en kortere eller længere periode. Kommunen kan i visse tilfælde yde hjælpen med krav om tilbagebetaling.

Det er velkendt, at mange kommuner anvender vejledende retningslinjer, herunder vejledende rådighedsbeløb, men det afgørende er, at

disse vejledende rådighedsbeløb ikke anvendes mekanisk. Kommunen skal foretage en individuel vurdering i hver enkelt sag, både af de økonomiske forhold og af, hvorvidt udgiften er rimelig og nødvendig. Her dokumenterer den undersøgelse fra Rambøll, som omtales i beslutningsforslaget, at kommunerne faktisk foretager den individuelle vurdering i overensstemmelse med de gældende regler.

Hvis rådighedsbeløbet skulle være gældende generelt, ville det komme til at omfatte personer med helt forskellige forsørgelsesgrundlag, f.eks. starthjælp, kontanthjælp og pension. Disse forskellige forsørgelsesydelser afspejler netop helt forskellige formål og behov, f.eks. er starthjælp og kontanthjælp midlertidige ydelser, hvor målet er, at modtageren hurtigst muligt skal komme i arbejde, mens pensionen er en varig ydelse. Det vil være uhensigtsmæssigt med et rådighedsbeløb, der ikke engang afspejler, om modtageren er i en varig økonomisk situation eller selv vil have mulighed for at komme i beskæftigelse og dermed betale inden for kort tid.

Det vil desuden være nødvendigt at tage stilling til, hvilke typer udgifter der skal afdækkes ved beregning af et standardiseret rådighedsbeløb. Her er problemet, at det er forskelligt fra person til person, hvilke udgifter der må betragtes som helt nødvendige og derfor bør indgå ved beregningen af rådighedsbeløbet.

Endelig skal der tages stilling til, hvor stort rådighedsbeløbet skal være. Enhedslisten foreslår selv, at grænsen for rådighedsbeløbet skal svare til de rådighedsbeløb, der er fastsat efter lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og af konkurslovens regler om gældssanering.

Efter min opfattelse kan disse grænser ikke bruges, når vi taler om hjælp i særlige tilfælde. Formålet med fastsættelse af rådighedsbeløb ved inddrivelse og gældssanering har været at sikre en ensartet praksis samt lettere administration og ikke at definere en grænse for forsørgelse. Der er principielt stor forskel på, hvor meget personer, der er under gældssanering, selv må beholde, og hvor meget det offentlige skal stille til rådighed for borgeren, der kommer ud for forskellige situationer. Reglerne om gældssanering benyttes da som udgangspunkt heller ikke over for kontanthjælpsmodtagere, da der er krav om, at den økonomiske situation skal være afklaret.

Kl. 17:49

Endelig fremgår det af bemærkningerne til beslutningsforslaget, at formålet reelt er at for-

høje ydelsesniveauet. F.eks. fremgår det, at næsten alle kontanthjælpsmodtagere efter forslaget vil være berettiget til enkeltydelser. Regeringen er ikke enig i dette sigte, da ydelserne netop er indrettet sådan, at det altid skulle kunne betale sig at arbejde. Kravet om individuelle vurderinger af ansøgerens økonomiske forhold er med til at sikre den nødvendige målretning af særlig økonomisk hjælp til de personer, der har størst behov, og den målretning skal vi holde fast i.

På den baggrund skal regeringen indstille, at B 154 forkastes.

Kl. 17:50

Formanden:

Der er ønske om en kort bemærkning, først fra fru Line Barfod.

Kl. 17:50

Line Barfod (EL):

Jeg forstår ikke helt ministerens argumentation. I forhold til vurderingen af, om der kan trækkes i løn eller kontanthjælp hos mennesker, har regeringen ved lov fastsat, hvor meget man skal have at leve for. Det har man fastsat på baggrund af et budget, der er udarbejdet af forbrugermyndighederne ud fra, hvad det koster at købe mad.

Hvorfor er det så, at ministeren mener, at når man skal vurdere, om folk f.eks. har behov for hjælp til tandpleje eller de har råd til selv at betale for en tandbehandling eller et par nye briller, eller hvad det nu kan være, de søger om, så er maden lige pludselig meget billigere, så er det et meget, meget lavere beløb, de skal have at leve for, end når man vurderer, om der er råd til at trække i kontanthjælpen?

Kl. 17:51

Formanden:

Ministeren.

Kl. 17:51

Beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg):

Jamen det er jo netop ikke på den måde, det skal opgøres. Det, der er det vigtige i det her, er jo, at det altid er ud fra et konkret skøn. Og det er jo det, der sker i kommunerne.

Kl. 17:51

Formanden:

Fru Line Barfod.

Kl. 17:51

Line Barfod (EL):

Jamen jeg forstår ikke helt det her med det konkrete skøn. Ministeren siger på den ene side, at man skal have et konkret skøn, men man må på den anden side gerne bruge de vejledende beløb, som masser af kommuner bruger, og som

altså svinger mellem 1.200 og 4.000 kr. i den undersøgelse, der er lavet for Rådet for Socialt Udsatte.

Mener ministeren, at når SKAT skal vurdere, om folk har råd til at betale på offentlig gæld, så koster maden ét beløb, så skal man have 5.100 kr. om måneden til mad, men når kommunen skal vurdere, om man har behov for hjælp til at få repareret sine tænder, så man kan spise sin mad, så koster maden lige pludselig kun 1.200 kr.; er det den individuelle vurdering, afhængigt af om det er kommunen eller SKAT, der vurderer? Eller hvor er det, ministeren pludselig mener, at maden bliver så meget billigere?

Kl. 17:52

Formanden:

Ministeren.

Kl. 17:52

Beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg):

Det er jo fuldstændig korrekt, når fru Line Barfod siger, at den undersøgelse – denne Rambøll-undersøgelse – som der bliver henvist til i beslutningsforslaget, netop viser, at kommunerne faktisk foretager den individuelle vurdering, og det gør de jo så også, kan vi se ud fra den undersøgelse, der er, ud fra de gældende regler. Men det vigtige her er efter min mening netop, at der bliver foretaget et individuelt skøn, når nu der bliver ansøgt om et beløb.

Kl. 17:53

Formanden:

Der er en kort bemærkning fra fru Lise von Seelen.

Kl. 17:53

Lise von Seelen (S):

Ministeren nævner flere gange i sin tale vilkåret med det individuelle skøn. For mig virker det bare utrolig mystisk, hvis man, fordi man har en rådighedsgrænse, så ikke også ville kunne gennemføre et individuelt skøn.

Forestiller ministeren sig, at fordi der er en rådighedsgrænse, er det et tagselvbord, der står, så borgeren selv går hen og siger, at nu har jeg i mit privatbudget det her beløb, så nu vil jeg gerne selv trække i en skuffe, hvor der står en enkelt ydelse? Der vil da skulle foretages en individuel vurdering af, hvordan ydelsen passer ind i forhold til lovgivningen, og om, hvordan det rammer ind. Men det, det giver, er jo en sikkerhed for, at ikke nogen lever i fattigdom, hvor man ikke kan leve godt.

Hvorfor synes ministeren, at det at have rådighedsgrænsen nødvendigvis sletter vilkåret om et individuelt skøn?

Formanden:

Ministeren.

Kl. 17:54

min tale, skal man for at behandle folk ens i virkeligheden behandle dem forskelligt.

Kl. 17:56

Kl. 17:54

Beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg):

Jeg mener ikke, at man skal fastsætte et rådighedsbeløb, fordi man jo netop har med personer at gøre, der har et forskelligt forsørgelsesgrundlag. Derfor mener jeg ikke, at man med rimelighed bare kan fastsætte et rådighedsbeløb.

Derimod mener jeg, at fordelene ved de nuværende skønsmæssige bestemmelser er, at man jo netop kan opfange de individuelle behov, der er. Det synes jeg jo på mange måder er langt bedre, for ellers ville man komme ind i de her meget mere skemalagte beløb, og derfor ville man slet ikke tilgodese den enkeltes behov.

Kl. 17:55

Formanden:

Fru Lise von Seelen.

Kl. 17:55

Lise von Seelen (S):

Ministeren talte om, at der skulle være en ensrettedhed i forhold til den individuelle behandling. Hvordan påvirker det ministeren, at man så kan se, at den individuelle behandling resulterer i, at borgerne er meget, meget forskelligt stillede, alt efter hvilken kommune de bor i? Det vil sige, at den forskelsbehandling, som ministeren ikke ønsker, faktisk er den, der foregår i dag, ved at der er så stor en forskellighed ude i kommunerne. Hvordan vil ministeren gå op imod den forskellighed?

Kl. 17:55

Formanden:

Ministeren.

Kl. 17:55

Beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg):

Kommunerne må jo gerne anvende vejledende retningslinjer, som jeg også nævnte, og det kunne jo så herunder være rådighedsbeløb, for at gøre sagsbehandlingen mere gennemskuelig og mere enkel. Men det, der er det vigtige, synes jeg stadig væk, som jeg også har sagt før, er, at den enkelte sagsbehandler netop går ind og foretager et individuelt skøn.

Hvis vi kigger på den undersøgelse, der blev lavet i 2006, som der jo netop bliver henvist til, viser den jo også, at kommunerne faktisk bruger det vejledende rådighedsbeløb som en rettesnor, men at sagsbehandlerne altså derudover så netop foretager de individuelle skøn. Det synes jeg er langt at foretrække, for som jeg også nævnte i

Formanden:

Så er det fru Anne Baastrup.

Kl. 17:56

Anne Baastrup (SF):

Ministeren bruger mange ord, men jeg tænkte, at man måske kunne komme et skridt videre. Grunden til, at ministeren afviser det her forslag, er, fordi det koster penge.

Så vil jeg godt høre: Har ministeren i sit talepapir noget om, hvad det kommer til at koste? Det kunne være, at ministeren blev presset i den her diskussion, således at medarbejderne havde fortalt ministeren, hvad det her i givet fald ville koste, hvis man lavede et sådant rådighedsbeløb generelt.

Kl. 17:57

Formanden:

Ministeren.

Kl. 17:57

Beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg):

Jamen jeg vil gerne sige til fru Anne Baastrup, at det her faktisk ikke bare er et spørgsmål om kroner og øre. Det her er et spørgsmål om, hvordan vi synes, man skal behandle mennesker. Jeg synes, at vi skal behandle mennesker forskelligt for netop at behandle dem ens. Det vil sige, at det er utrolig vigtigt, at kommunerne og sagsbehandlerne får et vist råderum, og det får de jo netop her ved at bruge de individuelle skøn.

Så man kan ikke bare stille det op på den måde, som fru Anne Baastrup forsøger at gøre det nu, nemlig at så skulle regeringen være onde mennesker, der ikke bare ville hæve ydelserne. Men tværtimod er det her et spørgsmål om menneskesyn. Det skal kunne betale sig at arbejde, og der skal også være mulighed for netop at foretage et individuelt skøn, så man kan behandle borgerne ens.

Kl. 17:57

Formanden:

Fru Anne Baastrup.

Kl. 17:57

Anne Baastrup (SF):

Nu skal ministeren slet ikke tillægge mig onde hensigter, slet, slet ikke. Det, det bare drejer sig om, er at forstå, hvad ministerens reelle argumentation er. For vi har jo gennem tiden oplevet, at i et pænt, men simpelt hjem, var der i 1950'erne ikke noget køleskab. Det er helt sædvanligt, at der er et køleskab i dag. Og der er en lang række andre elementer, der er i et pænt, men

simpelt hjem, som gør, at fogeden ikke kan komme og tage det. Det vil sige, at der er en praksis, der har udviklet sig, og den praksis følger man rent faktisk hos fogeden.

Jeg forstår så bare ikke, hvorfor ministeren ikke vil have, at samme praksis også følges fra socialforvaltningens side og af andre myndigheder, som kan stå i den her situation, at et rådighedsbeløb ville være det smarte. Det er da afbureaukratisering, der vil noget – når ministeren nu også har sagt, at det her ikke handler om penge.

Kl. 17:58

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ministeren.

Kl. 17:58

Beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg):
Nu siger fru Anne Bastrup, at jeg ikke skal lægge fru Anne Bastrup ord i munden, men det var sådan set det, fru Anne Bastrup gjorde lige før, nemlig at lægge mig ord i munden, fordi det skulle lyde, som om det var en ond, ond regering, som bare ikke ville sætte ydelserne op.

Men den reelle afvisning af det her er netop, som jeg tidligere har sagt til fru Anne Bastrup, at vi ønsker, at der skal indgå et individuelt skøn. Vi ønsker ikke, at man fuldstændig mekanisk og skemalagt skal behandle kommunens borgere, for det kommer der kun forskelsbehandling ud af, netop fordi det er vigtigt at kunne behandle folk forskelligt for at behandle folk ens. Så det individuelle skøn er centralt.

Kl. 17:59

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Tak til ministeren. Så er det ordføreren for Venstre, hr. Bonnesen.

Kl. 17:59

(Ordfører)

Erling Bonnesen (V):
Det danske samfund er et velfærdssamfund, og hvis man har sociale problemer, tror jeg, man skal være glad for, at man bor i Danmark. Også i tider som disse med international finanskriser, der også blæser ind over Danmark, er det godt, at vi har gode sociale velfærdssystemer, og Danmark er et af de lande i verden med den mindste ulighed.

Venstre er af den opfattelse, at ansøgninger om hjælp på det sociale område kræver individuelle løsninger. Det er vigtigt at være opmærksom på, at forskellige situationer kræver forskellige løsninger. For det første kan der være forskellige personlige og sociale situationer og også

forskellige familieforhold. For det andet er det vigtigt at tage hensyn til borgernes forskellige økonomiske forudsætninger.

En vigtig pointe er, at et rådighedsbeløb ikke må fjerne det økonomiske incitament til at arbejde. Der skal således tages forskellige hensyn til borgere, der er på pension, og borgere, som får midlertidige understøttelser som eksempelvis kontanthjælp og starthjælp. Med et fast rådighedsbeløb vil der være risiko for, at det ikke vil kunne betale sig at arbejde for de borgere, der modtager midlertidige ydelser. Derudover vil hjælpen ikke blive målrettet borgerne med de største behov. Venstre kan derfor ikke støtte beslutningsforslaget.

Kl. 18:01

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Tak. Der er en kort bemærkning. Fru Line Barfod.

Kl. 18:01

Line Barfod (EL):

Jeg forstår ikke helt det her med, at det ikke vil være målrettet til dem, der har de største behov. Hvis man ikke har råd til at få lavet sine tænder og derfor ikke rigtig kan spise sin mad og ikke rigtig gå ud mellem andre mennesker, eller hvis man ikke har råd til at købe vinterstøvler til sine børn, når det bliver koldt, eller ikke har råd til at købe et nyt køleskab, når det gamle bryder sammen, mener Venstres ordfører så ikke, at man har brug for hjælp?

Det er jo sådan set den ene vurdering: Har man brug for hjælp? Det skal socialforvaltningen tage stilling til. Den anden er så, om man har råd til selv at betale. Der kan jeg forstå, at hr. Erling Bonnesen mener, at det er helt fint, hvis kommunen siger, at man skal kunne klare sig for 1.200 kr. om måneden til mad til en voksen.

Kl. 18:02

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ordføreren.

Kl. 18:02

Erling Bonnesen (V):

Som jeg også var inde på i min ordførertale, tror jeg, at man skal være glad for, at man bor i Danmark, hvis man har sociale problemer. For det viser sig jo, at man så i forskellige situationer netop får stillet forskellige økonomiske midler til rådighed, så man har en mulighed for at prioritere sit privatbudget. Og lige præcis fordi situationerne er forskellige, kræver de jo også forskellige løsninger. Det synes at være rimelig logisk.

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Fru Line Barfod.

Kl. 18:02

Line Barfod (EL):

Nu er det jo regeringen selv, der har indført satsene for mennesker, der har gæld. Der har man sagt: Vi skal sikre, at vi ikke plukker hår af en skaldet, vi skal sikre, at der er en ensartet praksis, og at alle mennesker har penge nok tilbage til at købe mad. Og man har brugt de tal, som forbrugermyndighederne har beregnet. Jeg går ud fra, at hr. Erling Bonnesen ikke påstår, at skattemyndighederne har sat det alt for højt.

Jeg går ud fra, at hr. Erling Bonnesen ikke mener, at skattevæsenet er alt for venligt over for borgerne og i virkeligheden efterlader dem med en masse penge, som de kunne have brugt til at betale af på offentlig gæld, men at hr. Erling Bonnesen faktisk mener, at skattemyndighederne gør et fornuftigt stykke arbejde og sørger for, at de mennesker, der kan betale, også gør det.

Kl. 18:02

Kl. 18:03

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ordføreren.

Kl. 18:03

Erling Bonnesen (V):

Jamen jeg har stor tillid til, at der udføres en fornuftig sagsbehandling i de forskellige konkrete situationer, som foreligger, og som også bliver trukket frem af spørgeren her. Og det er jo helt tydeligt, at forskellige familiemæssige situationer, forskellige personlige situationer netop kræver forskellige løsninger, så man, om jeg så må sige, målrettet får sat den rigtige løsning ind i den rigtige situation til den enkelte borger.

Kl. 18:04

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak til ordføreren. Der er ikke flere korte bemærkninger. Så er det Socialdemokratiets ordfører, fru Lise von Seelen.

Kl. 18:04

(Ordfører)

Lise von Seelen (S):

Tak. Dette beslutningsforslag handler om fastsættelse af rådighedsbeløb ved ansøgning om hjælp på det sociale område. Vi ser i dag et stigende antal personer og familier, der har ondt i økonomien. Derfor er forslaget fra Enhedslisten et sympatisk forslag. Det har jo det formål at sikre, at personer i en økonomisk svær og økonomisk særlig situation kan opnå hjælp i form af enkeltydelser, som kan gøre, at de ikke mister modet på at komme videre i tilværelsen. Som

forslaget beskriver, kan det jo være hjælp til en tandlægeregning, der kan være afgørende for, at man bevarer sine sociale relationer og sin kontakt til et arbejdsmarked senere hen f.eks. Det kan, som det er nævnt, være hjælp til et køleskab, som skal udskiftes, hvor der ikke er plads til det i det private budget.

Det, vi ser, er, at flere og flere mennesker rammes af den økonomisk svære situation. Vi ser, at mange modtager en fyreseddel, hvilket betyder, at uligheden vokser eksplosivt i vores samfund. Det vækker meget stor bekymring hos os Socialdemokrater. Alene i marts måned så vi 10.600 personer, der var fuldtidsbeskæftigede, komme ud med en fyreseddel. Og mange af de 10.600 personer har familier, hvor der også er børn, som skal have en opvækst. Vi kender godt en tidligere socialminister, der ønskede sig mere ulighed i det her samfund, og det skal jeg da lige love for at vi har fået. Vi har hørt den nye socialminister sige noget forsigtigt om økonomiske udfordringer i stedet for fattigdom.

Vi synes, der er brug for at kigge på, hvordan kommunerne administrerer den her ordning, så man kommer mennesker i møde, når de er i en særlig økonomisk situation og har brug for hjælp, og hvor de ikke i deres egen privatøkonomi kan håndtere uforudsete udgifter, som er nødvendige, for at familien eller de selv kan komme videre. Vi tror, at der er en stor praksisforskel i kommunerne, og derfor kunne vi godt forestille os, at vi fik en undersøgelse, der bl.a. kunne klarlægge, hvor stor forskellen i virkeligheden er i kommunerne på de skuffevejledninger, som de har liggende. Hvor meget betyder det for den enkelte borger, om man bor kommune A eller kommune B? Undersøgelsen skulle også handle om, hvor stor forskel der er på kommunernes vurdering af, hvor lang tid man skal have levet i det, vi kan kalde fattigdom, før man får den håndsækning, der skal til.

Vi savner en kortlægning af alle disse ting fra ministerens side, så vi netop kan få det overblik, for vi har den opfattelse, at det ville være en stor hjælp. Det ville også være en stor administrativ lettelse, at man fik nogle grænser for, hvad mennesker kan leve for i det her samfund. Og jeg er slet ikke enig i ministerens vurdering af, at man derved vil kortslutte den model, hvor man også går individuelt ind og kigger på den enkelte person eller den enkelte familie. De to ting er jeg sikker på at kommunerne vil kunne håndtere. Jeg er også sikker på, at ministeren ved nærmere eftertanke vil kunne lave en vejledning på det

her område, som er god. De to ting behøver ikke at høre sammen.

Nu har vi de 98 nye store kommuner, som jo alligevel har en anden praksis end i 2006, hvor de havde alle børnesygdommene og en masse andre ting, og derfor synes vi, det kunne være meget, meget nyttigt at se på, hvordan de håndterer det her. Hvor er forskellene her? Det synes vi ministeren skulle tage på sig. Vi synes, at vi har brug for en minister, som er optaget af, at vi ikke har mennesker, der lever i fattigdom. For vi ved, at hvis man lever i fattigdom i en bestemt periode, bider det sig fast, og så får man meget, meget sværere ved at komme tilbage til et arbejdsmarked eller komme tilbage og fungere i det sociale miljø, hvor man hører til, og hvor man skal vokse og trives som menneske.

Derfor vil vi gerne appellere til ministeren om at få indhentet de her undersøgelser. Vi Socialdemokrater synes, at forslaget er rigtig godt. Vi synes, det kommer på det rigtige tidspunkt. Vi vil gerne se de her ting fra ministerens side, og vi vil gerne arbejde videre ud fra den tænkning, at det her kan forenkle og forbedre tingene for de mest udsatte borgere.

Kl. 18:09

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak til ordføreren. Der er ingen korte bemærkninger. Næste ordfører er hr. Dennis Flydtkjær, Dansk Folkeparti.

Kl. 18:09

(Ordfører)

Dennis Flydtkjær (DF):

Det her beslutningsforslag går ud på, at man vil have, at der fastsættes et fast rådighedsbeløb, som skal bruges, når der ansøges om hjælp i særlige tilfælde efter lov om aktiv socialpolitik og ved ansøgning om personlige tillæg efter pensionslovgivningen. Rådighedsbeløbet skal svare til det rådighedsbeløb, man får, når man får gældssanering.

I dag er det sådan, at det er ud fra en individuel vurdering, kommunen vurderer, om den vil give særlig hjælp, hvilket vi i Dansk Folkeparti synes er godt. Dermed kan man sikre en bedre målretning af hjælpen til de mennesker, der har det største behov. Det, der foreslås i det her beslutningsforslag, går lidt den anden vej, da det betyder, at man går væk fra den individuelle vurdering, da man vil have, at alle, der har mindre end et vist beløb til rådighed, skal have ret til disse ydelser. Den løsning er vi i Dansk Folkeparti ikke tilhænger af.

Problemet ved at bruge princippet om rådighedsbeløbet er, at der er stor forskel på f.eks. starthjælp, kontanthjælp og folkepension. Starthjælp og kontanthjælp er jo midlertidige ydelser, hvor målet er, at modtageren hurtigst muligt skal komme i arbejde, mens pensionen er en varig ydelse. Sættes rådighedsbeløbet til en kontanthjælpsmodtager uden børn til 5.200 kr., efter at udgifter til bolig, el, vand og varme er betalt, vil det betyde, at man gør det mindre attraktivt at tage et arbejde. Forskellen i forhold til reglerne om gældssanering er også, at personens økonomiske situation skal være afklaret, hvilket den naturligvis ikke er for en person på kontanthjælp, da det jo er en kortvarig ydelse.

En yderligere ulempe er, at anvendelsen af et rådighedsbeløb vil medføre, at der bliver defineret en slags fattigdomsgrænse. Det betyder, at folk i lavindkomstgrupper, som måske ikke har et sådant rådighedsbeløb, vil miste motivationen til at arbejde, da det bedre kan betale sig at være på en overførselsindkomst. Andre grupper af modtagere af overførselsindkomster kan også henvise til fattigdomsgrænsen, og der kan således opstå et pres for at udvide rådighedsbeløbet til andre grupper, hvilket ikke er helt hensigtsmæssigt.

Hvad angår finansiering af det her forslag, vil jeg også lige give det nogle kommentarer, da man kommer ret let om ved det. Man skriver, at det skal forhandles med kommunerne, og at forslagsstillerne i den forbindelse har en række forslag til, hvor pengene skal komme fra. Altså, man har en række forslag, men man har så bare lige glemt at nævne bare et af de forslag til, hvordan man finansierer det. Det kunne egentlig være rart for os andre at vide, hvad det her ville koste, og hvordan man egentlig vil finde de her penge. Og jeg kan sige, at både finansieringsgrundlaget og også de andre grunde, jeg har nævnt her i min tale, gør, at Dansk Folkeparti ikke kan støtte det her forslag.

Kl. 18:12

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Der er en kort bemærkning. Fru Line Barfod.

Kl. 18:12

Line Barfod (EL):

I forhold til finansieringen vil jeg sige, at vi jo kunne starte med at tage lidt fra de 40 mia. kr., der bliver givet i tilskud til, at de rigeste kan spare op til deres pension. Der er nok at tage af, hvis man synes, at pengene skulle gå til de fattigste i samfundet i stedet for til de rigeste, men

jeg har forstået, at Enhedslisten og Dansk Folkeparti er dybt uenige på det punkt.

I forhold til hr. Dennis Flydtkjærs holdning, at hvis det her forslag blev gennemført, ville det betyde, at alle bare kunne gå hen og trække i automaten og få individuelle ydelser, vil jeg sige, at det jo ikke er sådan. Der skal jo stadig være en individuel vurdering af, hvorvidt man har behov for det her nye køleskab eller behov for at få lavet sine tænder, eller af, hvorvidt ens barn virkelig har behov for at få vinterstøvler, eller det bare kan løbe rundt på bare tæer.

Det, der er fordelene ved rådighedsbeløbet, er, at man for at vurdere, om folk har råd til selv at betale, går ind og ser på, om de rent faktisk har penge nok til at købe mad eller ej. Der vil jeg gerne høre, om hr. Dennis Flydtkjær kan anvise, hvor man kan købe sin mad så billigt, at man som enlig kan nøjes med 1.200 kr. om måneden.

Kl. 18:13

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ordføreren.

Kl. 18:13

Dennis Flydtkjær (DF):

Jeg kan oplyse til fru Line Barfod, at hun har ret i, at vi ikke er helt enige om, hvordan man ser på skattespørgsmålet, men ordføreren glemte at nævne noget om, hvad det her vil komme til at koste, men det kan hun jo eventuelt fortælle i sin egen tale, for det har vi i hvert fald ikke fået noget klart overblik over lige nu.

Jeg synes, det er vigtigt, at det er op til en individuel vurdering, for man kan forestille sig, at nogle har valgt at prioritere sådan, at de har en høj boligudgift, fordi de gerne vil have et godt hjem, og har valgt den måde at leve på, mens andre måske siger, at de godt kan bo lidt mere beskedent, fordi de måske prioriterer at komme i biografen i weekenden eller have råd til nogle andre ting. Hvis nu begge to bliver arbejdsløse, så står den ene måske og har et meget lille rådighedsbeløb, fordi man har valgt at prioritere boligen højere – hvilket er fuldstændig fair, det er helt op til den individuelle vurdering, hvad man vil gøre – mens den anden har det høje rådighedsbeløb, som gør, at man ikke har mulighed for at få de her ydelser.

Ved at fastholde en statisk grænse og gøre det til noget skemalagt tror jeg netop, at man kommer til at ramme de forkerte folk. Vi synes, det er godt med en individuel vurdering, så vi kan ramme de folk, der har det største behov for det, og ikke bare sige, at nogle ligger inden for rammerne i et skema og derfor skal have ydelsen,

mens andre, der har prioriteret på en anden måde, men i øvrigt har samme forudsætning, så ikke får ydelsen, fordi de ikke lige ligger inden for rammerne i det her skema. Det synes vi er forkert.

Kl. 18:14

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Fru Line Barfod.

Kl. 18:14

Line Barfod (EL):

Jeg tror ikke, der er mange, der selv vælger at blive arbejdsløse, og man kan sige, at de, der bliver arbejdsløse, og deres børn jo helst skal have noget at spise, indtil de forhåbentlig kommer på arbejdsmarkedet igen. Og der er altså en større chance for hurtigt at komme i arbejde, hvis man får mad hver dag, end hvis man ikke får mad hver dag. Der er en ret stor risiko for, at man, hvis man ikke har råd til at købe mad, så køber den alligevel, og så er der ikke råd til at betale husleje, og så ender man med at blive sat på gaden, og så skal børnene anbringes, og så bliver det endnu dyrere for samfundet.

Men når hr. Dennis Flydtkjær nu mener, at det er så vigtigt med en individuel behandling, skal jeg bare høre, hvorfor han så ikke mener, at det er vigtigt på skatteområdet. Med hensyn til at inddrive gæld har Dansk Folkeparti jo stemt for, at man siger, at der skal være penge nok tilbage til at købe mad – at hver eneste af dem, der har offentlig gæld, skal have penge nok tilbage til at købe mad hver måned – og man har fastsat et rådighedsbeløb ud fra det. Så der er man altså gået ind og har sagt, at man vil se på, hvad maden koster, og så er det dét, man arbejder ud fra i stedet for at skulle ind og lave en vurdering ud fra forskellige kommunesatser.

Så hvorfor støtter Dansk Folkeparti det, samtidig med at de ikke vil støtte det, når det drejer sig om mennesker, der kommer og beder om hjælp?

Kl. 18:15

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ordføreren.

Kl. 18:15

Dennis Flydtkjær (DF):

Jeg kan starte med at sige, at jeg er enig med fru Line Barfod så langt, at folk ikke selv har valgt at blive arbejdsløse – det tror jeg ikke der er ret mange der selv vil.

Men grunden til, at der er stor forskel på det, er, at når man får gældssanering, så skal man jo have en situation, der er økonomisk afklaret, så der kan fastsættes nogle rammer for, hvad man

kan betale både i renter og afdrag. Hvis vi sammenligner det med en kontanthjælp, så står man jo i en situation, der ikke er afklaret. Man ved jo ikke, hvor lang tid man skal være på kontanthjælp, og den bedste måde, vi kan hjælpe folk på, er jo at sørge for, at de kommer i arbejde eller uddannelse eller kommer videre på en eller anden måde. Det er jo ikke ved at sige, at de bare får højere ydelser af forskellig art.

Det er nok der, vi ser lidt forskelligt på det i forhold til Enhedslisten, som siger, at vi skal hæve alle ydelser, og at det er løsningen på alt, mens vi siger, at vi hellere vil hjælpe folk til en bedre velfærd, ved at de får et arbejde og kommer ud og får noget socialt sammen med kollegaer osv.

Kl. 18:16

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Så er det fru Lise von Seelen.

Kl. 18:16

Lise von Seelen (S):

Hr. Dennis Flydtkjær siger, at for at man kan opnå enkeltydelse, skal der være en økonomisk afklaring, og derfor vil kontanthjælpsmodtagere ikke kunne komme i betragtning ved at have en rådighedsgrænse. Er det hr. Dennis Flydtkjærs opfattelse, at man ikke er økonomisk udredt, når man kommer på kontanthjælp, fordi kontanthjælpen er en midlertidig ydelse? Er det ordførerens opfattelse, at der ikke sker en økonomisk udredning, inden kontanthjælpen træder i kraft?

Kl. 18:17

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ordføreren.

Kl. 18:17

Dennis Flydtkjær (DF):

Det, jeg gerne ville sige med det, jeg sagde før, er, at der er en klar forskel, hvis man sidder i en gældssaneringsituation, og man har fast beskæftigelse, hvor man så skal spørge, hvad vedkommende i princippet vil beholde af sit eget. Og omvendt kan man jo sige, at hvis det er kontanthjælp, så spørger man, hvor meget det offentlige egentlig skal give i tilskud til det rådighedsbeløb, man skal have.

Jeg synes, der er en stor forskel på, hvordan man kan fastlægge det. Skal man give en gældssanering og sige: Så får du en ny chance, når du bagefter er af med din gæld og så siden får kontanthjælp i en forhåbentlig kort periode – man kan f.eks. håbe på en måned? Der er da klar forskel på, om det er en afklaret situation eller en uafklaret situation.

Jeg synes ikke, man kan sige, at en kontanthjælpsmodtager, som har været ledig i bare 14 dage, har krav på at kunne gå ned på kommunekontoret og sige: Jeg har et rådighedsbeløb, der er mindre, derfor skal jeg have den her ydelse – hvis man kan se, at vedkommende på sigt, måske om 14 dage, er i arbejde igen. Så er vedkommende måske ikke den, der har de største behov i forhold til mange andre grupper.

Derfor synes jeg, det er vigtigt, at man har den her individuelle vurdering, for der kan være meget forskellige situationer, når vedkommende er på kontanthjælp eller på pension eller andet. Det er meget forskelligt fra person til person, synes jeg.

Kl. 18:18

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Fru Lise von Seelen.

Kl. 18:18

Lise von Seelen (S):

Det virker jo fuldstændig virkelighedsfjernt, hvad ordføreren siger. Det er jo rigtigt, at kontanthjælp er en midlertidig ydelse, men selvfølgelig foregår der den vurdering, og det vil der jo også kunne gøre i det her system. Vil det sige, at ordføreren mener, at fordi kontanthjælp er en midlertidig ydelse, så ville en familie skulle udsætte indkøbet af vintertøj til deres børn til måske et halvt år senere, når kontanthjælpsmodtageren kommer i arbejde igen?

Det er jo lige præcis det, som det her skal forebygges, sådan at vi ikke har familier, der ikke har råd til at trives og virke her og nu, og sådan at de ikke bliver isoleret, hverken socialt eller på anden vis i forhold til arbejdsmarkedet. Er det ordførerens opfattelse, at fordi det er midlertidigt, må de bare vente, uanset hvordan familien kan fungere økonomisk?

Kl. 18:19

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ordføreren.

Kl. 18:19

Dennis Flydtkjær (DF):

Nej, det, jeg forklarede før, var egentlig bare forskellen på den person, der prøver på at få gældssanering, og så den situation, hvor en person kommer og skal have en særlig speciel ydelse. Det, jeg hele tiden siger, er bare, som også både ministeren og Venstres ordfører har sagt, at jeg synes, vi får mest ud af det ved at lave det som en individuel vurdering for den enkelte, så vi mest målrettet rammer dem, der har det største behov, i stedet for at sige, at det er alle, som

ligger under et eller andet vist beløb, der skal have den her ydelse.

Kl. 18:19

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak til ordføreren. Der er ikke flere korte bemærkninger. Næste ordfører er fru Anne Baastrup fra Socialistisk Folkeparti.

Kl. 18:20

(Ordfører)

Anne Baastrup (SF):

Ministeren og de fleste af ordførerne lever i en vildfarelse – en vildfarelse forstået på den måde, at det drejer sig om individuelle, konkrete vurderinger, når et menneske har brug for en særlig ydelse. Det er ikke tilfældet. Jeg tror ikke, at ministeren vil kunne finde en eneste sagsbehandler, som ikke har mindst ti skuffecirkulærer liggende, som hun er forpligtet til at følge. Derfor lyder det rigtig, rigtig pænt, når man siger, at grunden til, at man afviser det, er, at man vil have en individuel vurdering af den enkelte. Nej, grunden til, at man afviser det, er, at vi ikke kan overskue de økonomiske konsekvenser. Det synes jeg er fair nok, og det er også derfor, at vi ikke kan støtte det, for vi skal have styr på, hvad det rent faktisk koster.

Men der er en hel del afbureaukratisering i det; f.eks. har vi i vores afbureaukratiseringsforslag lagt op til, at man, når man er på nedsat kontanthjælpsydelse, automatisk er omfattet af transordningen – så lever man op til, at man har trang, hvis man har brug for særlige ydelser. Det er den nemme, ubureaukratiske måde at gøre det på. Det giver også en større gennemsigthed for mennesker, der har brug for nye tænder eller for at reoveret de tænder, der måtte være tilbage, nye briller og andet, som er absolut nødvendigt, for at man overhovedet kan fungere i sin tilværelse, at de så også dér ved, hvad de har ret til.

Det, vi jo ved, er, at sagsbehandleren ikke må fortælle, at hun har et cirkulære liggende, hun må ikke fortælle, hvad det er for nogle regler, hun arbejder efter. Og det synes jeg er et problem i Danmark år 2009, nemlig at vi ikke vil være ved, hvad det er for nogle regler, folk rent faktisk arbejder efter i socialforvaltningerne.

Samtidig skal vi jo også huske, og det er jo det tema, der hele tiden kører, at der findes mennesker i dette samfund, som er fattige. Københavns Kommune lavede en undersøgelse her for et par år siden, der påviste, at der var i størrelsesordenen 6.000 børn i Københavns Kommune, der måtte defineres som fattige. Jeg ved godt, at

vores nuværende socialminister afviser, at der er mennesker, som ikke kan give deres børn et sundt og godt måltid mad, men på et eller andet tidspunkt må vi forvente, at ministeren bliver trukket ud og præsenteret for de situationer, der rent faktisk eksisterer.

Vi ved, at der er mennesker, der har svært ved at få det hele til at hænge sammen økonomisk, og hvis de mister deres køleskab, hvis de mister deres briller, så er det meget, meget svært for dem at håndtere tilværelsen.

Så jeg synes, det lyder rigtig, rigtig fint, når Venstres ordfører, ministeren, Dansk Folkeparti siger, at det her er et menneskesyn, der betinger, at der er en individuel, konkret vurdering. Det passer jo ikke! Det her er et spørgsmål om kolde kroner og øre, og det synes jeg vi skal snakke om. Vi ved ikke, hvad det her forslag kommer til at koste, men lad os få det undersøgt, således at vi i hvert fald ved, hvad det er, vi er oppe imod, hvis vi på et tidspunkt kunne få et flertal her i Folketingssalen, som anerkendte, at der simpelt hen er mennesker, som ikke kan finde ud af at få deres tilværelse til at hænge sammen, og som lever på meget lave ydelser.

Kl. 18:23

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak. Der er en kort bemærkning fra fru Ellen Trane Nørby.

Kl. 18:23

Ellen Trane Nørby (V):

Tak. Jeg skal bare have det her helt på det rene. For jeg kan jo forstå på SF's ordfører, at SF synes, at det er yderst rimeligt, at en enlig mor, der har to børn, og som spinker og sparer for at få det hele til at hænge sammen, skal have mindre hjælp end en enlig mor, der har to børn, og som ikke kan forvalte sin økonomi og derfor har brugt pengene på det ene eller det andet og derfor har ret til at få et større rådighedsbeløb.

Kl. 18:24

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ordføreren.

Kl. 18:24

Anne Baastrup (SF):

Sådan som jeg har forstået reglerne, er der rent faktisk allerede i dag en forskel, når det drejer sig om skat. Men det, det jo også handler om, er, at der er en forskel i dag, vi kender bare ikke forskellen. Altså, lad os da være åbne og sige: Der er skuffecirkulærer rundt omkring, man kan bare ikke få at vide, hvad de handler om.

Jeg vil ikke stå her og sige, at en enlig forsøger, der har to børn, og som er på arbejdsmarke-

det – lad os sige, at vedkommende er kassedame, som vi jo på et tidspunkt har talt en hel del om, det var tilbage i 1980'erne – skal udsættes for en ringere behandling end en kontanthjælpsmodtager. Men lad os da være ærlige og spørge: Hvor er problemet? For jeg forsøgte jo at få beskæftigelsesministeren til at forholde sig til det, men det ville hun ikke. Jeg er helt sikker på, at der et eller andet sted ligger et tal på, hvad det her vil koste. Lad os få det frem.

Kl. 18:25

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Fru Ellen Trane Nørby.

Kl. 18:25

Ellen Trane Nørby (V):

Tak. Jamen hvis vi skal være ærlige, skal vi så ikke også tilbage til det, der egentlig skiller os fundamentalt, nemlig at SF's ordfører ikke kan se noget galt i, at man opfører et system, hvor forskellen mellem at være i beskæftigelse – yde en indsats, tjene penge og dermed måske ikke have et så stort rådighedsbeløb, fordi man ikke sidder i verdens mest vellønnede beskæftigelse – og stå uden for arbejdsmarkedet og modtage et kontanthjælpsbeløb eller et andet fra offentlige ikke længere skal være til stede?

For det er jo det, SF sigter med med det forslag, der ligger her, nemlig at det for lavindkomstgruppen, for den enlige mor, for kassedamen, som SF's ordfører selv nævner her, ikke længere vil kunne betale sig at arbejde. Er det ikke den fundamentale forskel mellem det, SF's ordfører ønsker, og det, regeringen ønsker?

Kl. 18:26

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ordføreren.

Kl. 18:26

Anne Baastrup (SF):

Der har altså lige sneget sig en lille forvirring ind. Det er ikke vores forslag. Jeg har bare sagt, at jeg godt forstår det, der er afbureaukratisering i det, og der er gennemsigtighed i det. Og lad os være ærlige og sige: Det kommer til at koste penge, og lad os finde ud af, hvor mange.

Men så vil jeg også godt fortælle fru Ellen Trane Nørby, at hvis man er på kontanthjælp og har mulighed for at arbejde, skal man jo have anvist et arbejde. Problemet er bare, at mange af de mennesker, der er på kontanthjælp, ikke er i stand til at tage det arbejde, som vi ellers meget gerne vil have.

Kl. 18:27

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Fru Line Barfod.

Kl. 18:27

Line Barfod (EL):

Jeg vil bare høre, inden debatten forplumres for meget, om fru Anne Baastrup ikke kan bekræfte, at hvis man er i arbejde, har man også mulighed for at søge om enkeltydelser efter den sociale lovgivning; hvis man ikke kan få sin arbejdsgiver med på en lønforhøjelse og man tjener så lidt, at man ikke har råd til f.eks. at købe et nyt køleskab, når det gamle bryder sammen, eller til at sikre hjælp til sine børn, så har man faktisk muligheden for at få hjælp efter den sociale lovgivning, og så vil det være nøjagtig det samme rådighedsbeløb, der er gældende for den, der søger med baggrund i en lønindkomst, som for den, der søger med baggrund i kontanthjælp.

Kl. 18:27

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ordføreren.

Kl. 18:27

Anne Baastrup (SF):

Det var en herlig præcisering, og det burde jeg jo have sagt til fru Ellen Trane Nørby med det samme, så vi kunne have undgået den her debat.

Kl. 18:27

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak til ordføreren. Næste ordfører er fru Vivi Kier fra De Konservative.

Kl. 18:28

(Ordfører)

Vivi Kier (KF):

Det her beslutningsforslag lægger sig meget tæt op ad næste forslag. Det her forslag handler om at fastsætte et rådighedsbeløb, men ved at fastsætte et rådighedsbeløb er vi jo indirekte med til at fastsætte en egentlig fattigdomsgrænse, som det næste forslag handler om.

Nu har jeg i mit første halvandet år her på Christiansborg haft en del debatter om fattigdomsgrænser på den ene eller den anden eller den tredje måde, og jeg må sige, at vi endnu ikke har set – jeg har ikke set – noget konkret forslag om, hvor den grænse så skulle ligge. For første gang ser vi nu et bud på en egentlig fattigdomsgrænse, idet man så tager udgangspunkt i det beløb, der anvendes ved gældssanering. Jeg må skuffe fru Line Barfod med at sige, at efter min mening duer den her model ikke, og det gør den ikke, fordi gældssanering efter konkursloven kun kan benyttes, når den enkeltes økonomiske situation er afklaret. Og som kontanthjælpsmodtager er man ikke afklaret, men i en midlertidig livssituation. Og for mig er der stor, stor forskel

på at være folkepensionist og at være kontant-hjælpsmodtager.

Lad mig så slå fast, at jeg bestemt går ind for, at vi skal yde hjælp til vores svageste medborgere, men for at vi kan yde den hjælp, skal der altså være penge at give ud af, og det er jo mennesker ude på arbejdsmarkedet, der via deres arbejdsindsats er med til at sikre, at vi i Danmark kan opretholde et velfærdssamfund. Det er vækst og beskæftigelse, der gør, at vi kan opretholde, men også udbygge det velfærdssamfund, vi har.

Jeg går ind for, at vi til enhver tid skal sikre, at det kan betale sig at gå på arbejde, ellers har vi ganske enkelt ikke nogen midler at bruge på velfærd. Og det her beslutningsforslag vil – set gennem mine briller – være en bombe under vores velfærdssamfund. Jeg er helt indforstået med, at man laver et individuelt skøn, og jeg anerkender, at der er nogle mennesker, der i en periode kan sidde rigtig hårdt i det og have det svært, men det er altså et individuelt skøn, hvor man vurderer den enkelte families situation, som vores sociale ydelser skal bero på, og ikke på et rådighedsbeløb, som fastsættes ud fra en egentlig fattigdomsgrænse, og derfor afviser vi beslutningsforslaget.

Kl. 18:30

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak. Der er en kort bemærkning fra fru Line Barfod.

Kl. 18:30

Line Barfod (EL):

Nu forstår jeg ikke helt det her med, at maden skulle koste noget forskelligt, afhængigt af om den, der skal købe maden, er i en afklaret økonomisk situation eller ikke er i en afklaret økonomisk situation. Det må være nogle meget specielle butikker, som fru Vivi Kier køber ind i, der har differentierede madpriser, afhængigt af hvem der køber maden.

Noget andet er så, at det her rådighedsbeløb, som jeg har taget udgangspunkt i, jo ikke kun gælder ved gældssanering, det gælder også, når man skal foretage lønindeholdelse. Det kan være hos mennesker, der står midt i et totalt økonomisk kaos, men der har man fra SKAT's side valgt at sige – og det er et, næsten, enigt Folketing, der har besluttet det – at de grænser, der skal være gældende, er, at man skal have penge nok tilbage til at købe mad for.

Jeg skal bare høre, om fru Vivi Kier mener, at de grænser, som Folketinget har vedtaget, er sat alt for højt, og om fru Vivi Kier mener, at maden

i virkeligheden er meget billigere, og at man sagtens kan finde butikker, hvor man kan købe mad for 1.200 kr. om måneden.

Kl. 18:31

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ordføreren.

Kl. 18:31

Vivi Kier (KF):

Nu skal jeg jo ikke kunne svare på, hvor fru Line Barfod handler – jeg handler i Netto, Fakta og Føtex; de ligger lige rundt om hjørnet der, hvor jeg bor, så der handler jeg – det siger jeg ikke noget om. Jeg prøver bare at skitsere, at man sidder og vurderer nogle ting for nogle mennesker, der f.eks. er inde i en gældssaneringsperiode, som kan tage over 5 år. For mennesker, der eksempelvis er på kontanthjælp, og som jeg erkender godt kan sidde økonomisk stramt i det, er det jo en midlertidig livssituation. Det er nogle mennesker, som skal videre, og som skal ud på arbejdsmarkedet. Jeg mener ikke, at rådighedsbeløbet er egnet.

Om øjeblik skal vi vurdere en anden model i et andet forslag, og jeg hæftede mig jo især ved, at selv Socialistisk Folkeparti ikke turde sige ja til den her model og nok mente, at den sprængte alle rammer og ville blive vældig, vældig dyr at gennemføre.

Kl. 18:32

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Fru Line Barfod.

Kl. 18:32

Line Barfod (EL):

Nu har De Konservative jo lige været med til at lave en aftale om en rødvinssreform, der giver masser af penge til de rigeste i samfundet uden nogen som helst form for finansiering, så jeg forstår ikke helt, at man synes, at der ikke er råd til det her.

Det her forslag handler jo ikke kun om folk på kontanthjælp; det handler også om folk på førtidspension, folk på folkepension, folk i arbejde – alle de mennesker, der af en eller anden grund får brug for en enkeltydelse. Der er det jeg foreslår, at man skal bruge den samme grænse for, hvad mad koster, som man har vedtaget i forhold til inddrivelse af gæld, altså, at maden koster det samme, uanset hvilken situation man er i. Det er bare det, jeg siger.

Jeg ved godt, at man kan købe billig mad i Netto og Fakta osv. Det gør de her mennesker også. Det budget, der er fastlagt, og som er grundlaget for det her beløb, er lavet af forbrugermyndighederne ud fra, hvad det koster at

købe ind på et discountbudget, hvor man køber ind i discountbutikker; det er ikke lavet ud fra, hvad det koster at købe ind i Magasin eller andre dyre butikker.

Kl. 18:33

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ordføreren.

Kl. 18:33

Vivi Kier (KF):

Man må jo give fru Line Barfod hendes energi: At hun hele dagen igennem kan finde på fine slagord, som hun synes udstiller den helt forfærdelige politik, de andre fører, f.eks. har vi hørt udtrykket rødvinreform rigtig, rigtig mange gange.

I mit parti er vi faktisk meget, meget optaget af at sikre, at vi også om 10 år har arbejdskraft; at der faktisk er nogle, der vil gå ud på arbejdsmarkedet og yde en indsats, således at vi har råd til at uddele og give nogle sociale ydelser og nogle velfærdsydelser. Det er for mig usandsynlig vigtigt, for ellers har vi slet ikke noget, vi kan gøre godt med, så vi kan spænde et sikkerhedsnet under de mennesker, som har behov for det.

Så vil jeg sige: Ja, jeg er med på, at der også kan være folk ude på arbejdsmarkedet og i alle mulige andre situationer, der havner et sted, hvor de pludselig får behov for hjælp. Men jeg synes jo, det er vigtigt, at man kommer ind og vurderer det – fuldstændig, som vi lige har lavet det med loven om at forebygge udsættelse af lejere, hvor det jo faktisk viser sig, at det største behov for 80 pct. af dem, der bliver sat på gaden, er, at de får hjælp til at styre deres økonomi. Det er egentlig ikke beløbet, men bare det, at man ikke er i stand til at styre sin egen økonomi.

Jeg mener, at det at sætte et sådant rådighedsbeløb op giver en fattigdomsgrænse, som jeg på ingen måde kan stå inde for. Derfor stemmer jeg ikke for det, og jeg håber, at det er o.k., at vi ser forskelligt på det. Jeg vil gerne sikre mig, at vi også i fremtiden har råd til at kunne give velfærdsydelser til de mennesker, der har behov herfor.

Kl. 18:35

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Så er det fru Lise von Seelen.

Kl. 18:35

Lise von Seelen (S):

Tak. Fru Vivi Kier siger, at det skal kunne betale sig at arbejde. Ja, selvfølgelig skal det det, altså, hvem vil ikke sige ja til det?

Jeg vil godt spørge, om ordføreren i fuldt alvor tror, at hvis man havde en sådan rådigheds-

grænse, hvor man kunne få hjælp efter en regel om, at man ikke havde plads til uforudsete udgifter i sit budget, og det var nødvendige ting, at det så ville få folk til at droppe deres arbejde og sige: Nu vil jeg ikke arbejde mere, for nu har jeg en eller anden rettighed, der gør, at jeg kan få hjælp til et køleskab, hvis det går i stykker om 3 måneder. Har fru Vivi Kier så lidt tillid til de mennesker, som er rundt omkring os, og som er ude på arbejdsmarkedet?

Kl. 18:36

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ordføreren.

Kl. 18:36

Vivi Kier (KF):

Jeg har skam meget tillid til de mennesker, som er en del af vores samfund, og til os alle sammen.

Jeg kan jo bare konstatere og erkende, at der var en periode, hvor det faktisk ikke kunne svare sig at gå på arbejde, og vi havde rigtig, rigtig svært ved at få mange af de mennesker, der var på sociale ydelser, ud på arbejdsmarkedet. Det er den her regering faktisk lykkedes med. Ud over at man så kommer ud på arbejdsmarkedet, giver det en hel masse selvværd.

Det her mener jeg ikke er et spørgsmål om tillid. Det er et spørgsmål om, hvad man mener er fornuftigt, hvordan man får mest for sine penge, og hvordan man sikrer velfærdsnettet.

Men nu kan jeg jo forstå, at fru Lise von Seelen synes, at det her er et virkelig, virkelig godt forslag. Jeg kan så bare stille undre mig over, at man så ikke, da fru Lise von Seelen og Socialdemokraterne var i regeringen, indførte en fattigdomsgrænse, som man åbenbart synes vil være helt logisk og ligetil. Jeg har ikke set noget brugbart bud, og derfor må jeg sige nej til forslaget, som det ligger.

Kl. 18:36

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Fru Lise von Seelen.

Kl. 18:37

Lise von Seelen (S):

Nu kunne overføreren jo have spurgt mig om det, da jeg var på talerstolen. Nu kan jeg ikke svare på det.

Det, jeg hørte ordføreren sige, var, at fordi f.eks. en kontanthjælpsmodtager ikke var økonomisk afklaret eller udredt, ville det her forslag ikke kunne du i praksis. Nu er en kontanthjælpsmodtager jo i høj grad udredt økonomisk, bare midlertidigt udredt, fordi det er en midlertidig ydelse.

Hvis nu ordføreren var så optaget af de folk, der skulle ud på arbejdsmarkedet, burde ordføreren jo være optaget af, at man ikke fastlåser folk i de situationer, hvor de er uden for arbejdsmarkedet. Der kunne det her jo være et virkemiddel, der gjorde, at vi faktisk kunne få skabt det, der skulle til, for at folk ikke varigt står uden for.

Er det betingelsen i ordførerens optik, at fordi en kontanthjælpsmodtager er midlertidigt udrædt, må vedkommende bare sejle sin egen sø?

Kl. 18:38

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ordføreren.

Kl. 18:38

Vivi Kier (KF):

Jeg må sige, at jeg godt nok synes, at der bliver lagt mig ord i munden, som jeg ikke har sagt. Jeg mener ikke, det er sammenlignelige situationer, situationen med en kontanthjælpsmodtager og eksempelvis en folkepensionist eller en, der er fast ude på arbejdsmarkedet, men lad det være. Jeg vil nemlig meget gerne svare på det sidste med låste situationer, og at jeg simpelt hen ikke vil gøre noget og de bare skal være derude, om det ikke kunne være et virkemiddel.

Jeg vil lige nøjagtig være med til alle de indsatser, der overhovedet skal gøres for, at vores svageste medborgere ikke bare får en spand fisk eller en sum penge, som fru Lise von Seelen her står og siger, og at vi så vender ryggen til og siger, at de må sejle deres egen sø. Næ, jeg er fortaler for, at vi giver en fiskestang og et kursus i at fange fisk. Det giver de her mennesker selv-værd, og det giver dem tro på og mulighed for at komme ud på arbejdsmarkedet og klare sig selv. Det er den vej, jeg vil gå.

Jeg ønsker ikke bare at udstede en check. Jeg synes trods alt, at vi giver nogle beløb, så man kan eksistere, men jeg erkender, at mennesker, der er på overførselsindkomst, kan være i en meget stram økonomisk situation, ja.

Kl. 18:39

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er fru Marianne Jelved fra De Radikale.

Kl. 18:39

(Ordfører)

Marianne Jelved (RV):

Ja tak. Det her beslutningsforslag synes jeg har en vis genialitet over sig, det må jeg indrømme. Det er faktisk meget geniale at kigge ind et sted i vores offentlige system, i det her tilfælde SKAT, og se, hvad man har fundet ud af er et rimeligt

rådighedsbeløb, for at en familie kan eksistere, når boligudgifter, udgifter til samvær med børn og lignende er trukket ud. Det handler altså ikke om fattigdomsgrænser, og det handler heller ikke om, som man skulle tro, når man hører de borgerlige ordførere, at udstede checks sådan med rund hånd, og at folk så i øvrigt kan få lov til at passe sig selv. Det er overhovedet ikke det, det handler om.

Det handler om, hvordan vi udfylder allerede eksisterende lovgivning om aktiv socialpolitik, kapitel 10, og om at søge om personlige tillæg efter pensionslovgivningen. Sagen er jo, at kommunerne allerede i dag opererer med retningslinjer for, hvilket rådighedsbeløb en familie skal kunne have alt efter familiens størrelse osv. De ligger altså i en skuffe, og borgerne kender dem ikke. Der er ikke gennemsigtheden omkring det, og der er endda påvist meget store forskelle mellem kommunerne. Det mener jeg er et retssikkerhedsproblem af dimensioner.

Det med, at vi skal behandle mennesker ens ved at behandle dem forskelligt, har intet med dette område at gøre, intet. Det er simpelt hen en demagogisk retorik, der anvendes her. En rigtig kontanthjælpsmodtager med et barn bliver hverken mere eller mindre oplagt egnet til arbejdsmarkedet, om vedkommende får støtte til at betale en tandlægeregning, som er enormt stor, eller ikke får støtte til det. Man skulle måske snarere sige, at vedkommende blev bedre egnet til at komme på arbejdsmarkedet ved at få betalt den tandlægeregning.

Men det er da ganske urimeligt, at der er meget store forskelle fra kommune til kommune, og at man får det ene eller det andet tilskud, alt efter hvordan kommunen har lagt sine retningslinjer for det rådighedsbeløb, der skal være tilbage. Det er ikke et rådighedsbeløb, der er afhængigt af, om man er god til at forvalte sin økonomi eller man bare sløser det hele væk. Det er et rådighedsbeløb, som er defineret klart, efter at boligudgifter, betaling for el, varme osv. er afholdt. Det er det, der så er tilbage, uanset om kontanthjælpsmodtageren er i stand til at forvalte pengene på den her fornuftige måde eller på en ufornuftig måde. Der er altså nogle ganske bestemte udgifter, der trækkes fra, og så siger man: Hvad er rådighedsbeløbet bagefter? Så det er virkelig en vildt flyvende diskussion at lytte til.

Det, der er genialt her, er, at der faktisk er nogle, der allerede i én lovgivning har gjort op, hvad man mener at en familie skal kunne leve

for til almindeligt tøj og almindelige fødevarer osv. Det gælder så bare ikke i andre sammenhænge. Men det giver i hvert fald mig og Det Radikale Venstre anledning til at interessere sig for, at der er en retssikkerhed etableret på det her område, så det ikke er hvinende forskelligt fra den ene kommune til den anden kommune, og så man ikke sidder og gør forskel på mennesker, som faktisk har ret til at blive behandlet ens.

Man giver jo heller ikke kontanthjælp ud i den blå luft, man giver ikke folkepension ud i den blå luft for at behandle folk forskelligt – for at gøre dem ens. Så det er noget vrøvl at bruge den slags udtryk om de her meget alvorlige spørgsmål. Det handler om eksisterende lovgivning, og det handler om eksisterende regler, som burde laves mere gennemsigtige, så folk ved, hvad deres rettigheder er, uanset om de er nogle sløsehoveder eller ikke er det. Det er ud fra de beløb, som de får udbetalt som overførselsmodtagere, enten som folkepensionister eller som modtagere af socialhjælp i øvrigt.

Kl. 18:43

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak. Der er en kort bemærkning fra fru Ellen Trane Nørby.

Kl. 18:43

Ellen Trane Nørby (V):

Jeg vil bare spørge fru Marianne Jelved: Hvis det her forslag er så genialt, hvordan kan det så være, at fru Marianne Jelved og den tidligere SR-regering i de næsten 10 år, hvor SR-regeringen havde regeringsmagten, ikke indførte den her fattigdomsberegning og det her rådighedsbeløb?

Kl. 18:44

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ordføreren.

Kl. 18:44

Marianne Jelved (RV):

Det her er ikke nogen fattigdomsberegning. Det er en lovgivning, der følger op på lov om aktiv socialpolitik, kapitel 10, og udbetaling af tillæg til pensionister, der søger om det. Der kan man lave nogle regelsæt, og når vi ikke har fundet på at kigge i konkurslovgivningen og gældssaneringslovgivningen, ærgrer det mig også rigtig meget, at vi ikke har fundet ud af det og fundet på det før. For der er da en vis ræson i at diskutere, hvad man kan forvente, at en familie med et barn eller to børn eller enlige eller samlevende osv. kan have til rådighed.

Det har jo ikke noget at gøre med fattigdomsgrænser. Det har noget at gøre med, hvornår og på hvilke betingelser vi kan give tilskud efter anden lovgivning, som forudsætter, at der er en økonomisk nød af en eller anden art. Derfor synes jeg, det er rimeligt, at der er en rimelig ensartethed mellem kommunerne. Jeg siger ikke, at det nødvendigvis skal være de her tal, men det giver da et udgangspunkt for en diskussion om, hvorvidt de her tal er rimelige eller ikke er rimelige.

Kl. 18:45

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak til ordføreren. Der er ikke flere korte bemærkninger. Så er det ordføreren for forslagsstillerne, fru Line Barfod fra Enhedslisten.

Kl. 18:45

(Ordfører for forslagstillerne)

Line Barfod (EL):

Jeg vil gerne takke for debatten og især takke fru Marianne Jelved for her til sidst at sætte tingene på plads. Jeg vil gerne understrege, som fru Marianne Jelved også gjorde, at det her forslag overhovedet ikke handler om en fattigdomsgrænse. Jeg er godt klar over, at der skal behandles et beslutningsforslag om det lige om lidt, men jeg går ud fra, at ordførerne er i stand til at skille de to forslag ad.

Det her forslag fremkommer, fordi jeg jo også er ordfører i forhold til inddrivelse af gæld og har arbejdet med inddrivelse af gæld i ganske mange år og synes, at det var en af de få gode ting, som denne regering har gjort, da man fastsatte meget klare, ensartede regler på skatteområdet i forhold til inddrivelse af gæld, da man fastsatte et rådighedsbeløb. For jeg har set, hvor store problemer det gav, at man havde forskellige rådighedsbeløb i forskellige kommuner.

Det synes jeg var et kæmpe fremskridt, og jeg synes, det er oplagt, at man udvider det fremskridt til også at gælde, når folk søger om hjælp til enkeltudgifter. For der er så enorme forskelle mellem kommunerne i dag, som det også fremgår af den undersøgelse, som Rådet for Socialt Udsatte fik gennemført, og som der henvises til i forslaget. Det svinger altså mellem 1.200 kr. og ca. 4.000 kr. i 2005, hvor meget man i forskellige kommuner har stående i forskellige skuffecirkulærer at der skal være i rådighedsbeløb til en enlig. Det er jo meget, meget store forskelle, og så store forskelle er der altså ikke i madpriserne rundt om i landet.

På SKAT's område i forhold til inddrivelse af gæld har man jo ikke sagt, at der skal være forskellige priser rundtom i landet. Der har man netop sagt, at det gør det meget mere retssikkerhedsmæssigt i orden, og at det gør det meget enklere i forhold til sagsbehandlingen, at vi kører med det samme rådighedsbeløb over hele landet og i forhold til alle. Der har man altså valgt at tage udgangspunkt i det budget, som forbrugermyndighederne har beregnet. Det har de beregnet ud fra, at de har været ude at købe ind. De har været ude at se, hvordan priserne rent faktisk er i butikkerne, og det har altså ikke været i de dyre butikker oppe i Nordsjælland, men i discountbutikkerne. De har lavet forskellige budgetter, og det budget, der er taget udgangspunkt i her, er altså discountbudgettet. Det er ikke et budget, hvor man har råd til et stort og vildt forbrug, men det er helt basalt forbrug, der er sat af til her.

Det er altså det beløb, jeg har tilladt mig at foreslå. Når SKAT synes, det kunne være en god idé, og når man i Folketinget har vedtaget, at man synes, at det er det beløb, der skal være gældende, så er det fornuftigt, at det også er det beløb, der skal være gældende, når folk søger om hjælp efter lov om aktiv socialpolitik og i forhold til pensionslovgivningen.

Som jeg sagde undervejs i debatten, er det jo alle, der har behov, der kan søge om hjælp efter denne lovgivning. Det er ikke begrænset til kontanthjælpsmodtagere, det gælder for alle. Men det er heller ikke sådan, at fordi man søger om hjælp og opfylder de økonomiske betingelser, altså har et rådighedsbeløb, der er lavere end det, der så ville blive fastsat, så får man automatisk hjælp. Det er ikke en selvbetjeningsautomat. Der sidder en sagsbehandler, som skal vurdere, om man nu også opfylder kravene til at få den her ydelse, om man virkelig har behov for at få det køleskab nu, eller om man godt kunne vente.

For at tage et eksempel kan jeg sige, at jeg på tandområdet f.eks. har oplevet at have klienter, som fik at vide, at de ikke kunne få hjælp til en krone, når deres tand var knækket. For de var jo på kontanthjælp, så en eller anden dag ville de holde op med at være på kontanthjælp, så indtil da kunne de få en aluminiumshætte til at holde lidt sammen på tanden, og den kunne de så få skiftet hvert halve år.

Så der er altså absolut ikke noget med, at man giver ved dørene i forhold til at give enkeltydelser. Der er en meget streng vurdering af det.

Men oven i den strenge vurdering af, om man har behov for enkeltydelserne, ligger der så i dag også de her meget, meget forskellige rådighedsbeløb og en minutøs gennemgang af alle folks udgifter. Det ville blive meget enklere, hvis man fulgte de samme regler, som SKAT har, og brugte samme beløb.

Det er det, forslaget går ud på, og jeg håber altså, at folk vil sætte sig lidt mere ind i, hvad det går ud på, og at vi under udvalgsarbejdet måske også kan få en lidt nærmere afklaring af, hvad det egentlig er, der ligger i forslaget, så der måske bliver en noget større opbakning til det.

KL 18:49

Så er der flere, bl.a. SF, som har rejst spørgsmålet om, hvad det koster. Det er jo svært at vurdere. Nu stiller jeg selvfølgelig spørgsmålet til ministeren under udvalgsarbejdet, men det er jo den type udgifter, der normalt bliver forhandlet om mellem kommunerne og staten i det, der på moderne forkortelsesdansk kaldes DUT-forhandling, hvor man sidder og vurderer, hvor meget det her vil belaste kommuneøkonomien med. Jeg håber selvfølgelig, at ministeren vil lave en vurdering af, hvad det vil koste kommunerne, men selvfølgelig også hvor meget man vil kunne spare på sagsbehandling, fordi man altså vil kunne lave en meget enklere sagsbehandling, når man ikke skal sidde og lave den her meget minutøse gennemgang af økonomien, men kan se det i forhold til rådighedsbeløbet.

Så er der flere, der har været inde på, at det så ikke vil kunne betale sig at arbejde, og at forslaget skulle være et udtryk for, at vi ikke ønsker at få folk i arbejde. Nu prøver jeg igen at sige, at det er alle, også mennesker i arbejde, der har mulighed for at søge om enkeltydelser. Men noget andet er så, at jeg mener, at man har langt større mulighed for at komme i arbejde, hvis det er sådan, at man har ordentlige tænder, hvis man har fået noget at spise hver dag, hvis man har nogle ressourcer, man kan bruge til at søge arbejde, eventuelt tage nogle kurser eller noget uddannelse for at kunne komme i arbejde, end hvis al ens energi bruges på, at man ikke har nogen penge og ikke aner, hvordan man skal få råd til de forskellige ting.

Jeg har haft folk siddende hos mig, som var ved at bryde fuldstændig sammen, fordi de ikke havde penge til de mest basale ting. Hvis man ikke kan se, hvor huslejen skal komme fra, eller hvis man ikke aner, hvordan man skal få de 500 kr. til at holde fødselsdag for sit barn og købe en fødselsdagsgave, er det altså svært at

have det overskud, der skal til, for at være i stand til at komme ud og søge sig et arbejde.

Nogle mennesker er faktisk i arbejde, men har så stram en økonomi, fordi det er et meget dårligt betalt arbejde eller et deltidsarbejde eller lignende, at de ikke kan få tingene til at hænge sammen, når der kommer en eller anden uventet udgift. Så kan den vælte det hele fuldstændigt, og det ender med, at de så bliver fyret og kommer på socialhjælp i stedet for, og det var jo ikke meningen. Der er der altså bedre, hvis man kan gå ind forebyggende og sikre, at de får den hjælp og støtte, der skal til, for at klare den ekstra uventede udgift, der pludselig kommer.

Det er så i øvrigt ufatteligt svært i dag at få noget anerkendt som en uventet udgift, skal jeg sige. Man kan ikke engang længere få anerkendt udgifterne, hvis man skal have noget hjælp til barnevogn og babytøj, når man får et barn, for det er jo ikke uventet. Det har man ligesom vidst i nogle måneder, hvordan man så end skulle have sparet op til det, hvis man er på kontanthjælp.

Det er altså bare for at sige, at det ikke er noget tagselvbord, men at det er en ekstra hjælp og en ekstra retssikkerhed, og derfor håber jeg meget, at der under debatten i udvalget vil være en lidt større tilslutning til, at man også på dette område kan tage ved lære af SKAT og kan se på, at de faktisk har kunnet finde ud af at øge retssikkerheden for borgerne, har kunnet finde ud af at gøre sagsbehandlingen mere enkel. Det burde man også kunne finde ud af på det sociale område.

Kl. 18:52

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Der er en kort bemærkning fra hr. Erling Bonnesen.

Kl. 18:52

Erling Bonnesen (V):

Det er jo sådan lidt underligt, efterhånden som debatten skrider frem, at Enhedslisten giver udtryk for, at jo mere ensrettet – det er sådan det billede, man får tegnet – man kan få det hele skåret efter en lineal, jo bedre synes det at være. Men vi synes jo, at det er ret forskellige situationer, og jeg vil sige helt kort, at hvis der er tale om en gældssaneringsituation, er det jo for at bringe den pågældende person eller familie ud af, om jeg så må sige, gældsældnen. Så sætter man f.eks. typisk en 5-års-periode og kører det igennem med de forudsætninger, der nu ligger til grund for det.

Det er en helt anden tilgang, end hvis man har en social, og om jeg så må sige, problematisk situation, hvor man har nogle andre sociale problemstillinger, så derfor er det for mig to helt forskellige tilgange til det her problemsæt. Derfor undrer det mig, at man bare vil skære alle over en kam.

Har ordføreren for Enhedslisten gjort sig nogen som helst overvejelser om, hvordan vi prøver at tilgodese de der forskellige sociale situationer, som vil opstå, hvis man får kørt det her forslag igennem?

Kl. 18:53

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ordføreren.

Kl. 18:53

Line Barfod (EL):

Jeg har intet ønske om at skære alle over en kam i nogen som helst situationer, hverken ordførere for regeringspartierne eller mennesker i Whiskybæltet eller Amaronebæltet, som det hedder nu, eller folk på kontanthjælp eller folk under gældssanering, der er ingen af dem, man kan skære over en kam og behandle efter en lineal. Men det ændrer ikke på, at man godt kan have nogle grundlæggende regler, der er de samme. Kontanthjælpen er den samme for alle, folkepensionen er den samme osv. Der går ordføreren jo ikke ind og siger, at der skal vi have forskellige regler.

Så vil jeg gerne lige en gang til prøve at sige, at det her rådighedsbeløb, som SKAT har fastsat, ikke har noget med gældssanering at gøre. Det er rigtigt, at man bruger det samme beløb også i gældssaneringsager, men SKAT har ikke noget med gældssaneringsager at gøre. Der, hvor SKAT har noget med det at gøre, er, når de skal vurdere, om de må lave lønindeholdelse, om de må gå ind og tage penge fra folk, som skylder penge til det offentlige. Det er ofte, når folk er midt i en fuldstændig kaotisk situation, at man går ind og laver lønindeholdelse. Så der er mange lighedspunkter mellem den situation og der, hvor man søger om hjælp til en uventet ekstra udgift.

Kl. 18:55

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Hr. Erling Bonnesen.

Kl. 18:55

Erling Bonnesen (V):

Tak for svaret. Som jeg hørte den første del af ordføreren's svar, så skyndte ordføreren sig faktisk at bakke lidt væk fra det der billede, man var startet med under hele debatten af sagen, og

tegnede den der ensartede tilgang til det, som vi tilsyneladende blev præsenteret for fra starten. Så jeg kan jo næsten konkludere af den sidste halvdel af det svar, som ordføreren selv leverede nu, at forskellige problemstillinger faktisk kræver forskellige løsninger.

Kl. 18:55

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ordføreren.

Kl. 18:55

Line Barfod (EL):

Ja, selvfølgelig kræver forskellige problemstillinger forskellige løsninger, men det ændrer jo ikke på, at maden koster det samme, og at der derfor er det samme rådighedsbeløb. Så når SKAT skal vurdere, om folk har råd til at betale på gæld eller ej, er det det samme rådighedsbeløb, de anvender både over for kontanthjælpsmodtageren, over for bankdirektøren, over for håndværkeren og alle andre. Det er det samme beløb, der bliver sat af til dem til at købe mad for.

Det er muligt, at Venstres ordfører er fuldstændig uenig i den lovgivning, som regeringen har vedtaget på det område, men så synes jeg, at ordføreren skulle sige det i stedet for at sige, at der skal gælde en type regler og en beløbsgrænse, når man vurderer, om folk har råd til at betale af på gæld, og en fuldstændig anden, når vi snakker om, hvorvidt folk har råd til at købe mad ved siden af, at de skal betale tandlæge-regning, køleskab, eller hvad det er for en uventet en regning, der er dukket op.

Kl. 18:56

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Tak til ordføreren.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det sidste punkt på dagsordenen er:

8) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 159:

Forslag til folketingsbeslutning om en mindre standard for forbrug til brug for det lovforberedende arbejde m.v. (en officiel dansk fattigdomsdefinition).

Af Özlem Sara Cekic (SF) m.fl.
(Fremsættelse 02.04.2009).

Kl. 18:57

Forhandling

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Forhandlingen er åbnet.

Beskæftigelsesministeren.

Kl. 18:57

Beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg):

Vi skal i dag drøfte SF's forslag om at indføre en officiel dansk fattigdomsgrænse. Socialistisk Folkeparti vil bruge fattigdomsgrænsen til to ting: For det første skal der laves en årlig statistik, der belyser udviklingen i fattigdom, og for det andet skal fattigdomsgrænsen anvendes til løbende at foretage en vurdering af nye lovforslags konsekvenser for udviklingen i antallet af fattige.

Jeg er helt enig i, at det er vigtigt at følge udviklingen i indkomstfordelingen. I Danmark har vi da også tradition for et betydeligt fokus på netop de fordelingspolitiske spørgsmål. Resultatet er, at vi har et fintmasket socialt system og en meget betydelig omfordeling til gavn for de dårligst stillede grupper. Der laves løbende analyser af udviklingen i indkomstfordelingen af Finansministeriet og andre dele af centraladministrationen. Emnet bliver også jævnlige belyst i publikationer fra forskningsinstitutioner som f.eks. SFI og i undersøgelser fra Rådet for Socialt Udsatte, som blev nedsat af regeringen for at sikre, at de udsatte grupper også bliver hørt i debatten. Regeringen udarbejder også fordelingsberegninger i forbindelse med politiske forslag og væsentlige ændringer i lovgivningen, da det selvfølgelig er nødvendigt, at vi ved, hvem et lovforslag er til gunst og ugunst for.

Udviklingen i indkomstfordelingen er altså et område, vi er opmærksomme på, og som vi undersøger igen og igen. Derfor ved vi også, at Danmark er et af de mest lige samfund i verden, når vi ser på forskellen mellem dem, der tjener mere, og dem, der tjener mindre, at lavindkomstgruppen i Danmark er mindre end i andre sammenlignelige lande, og at Danmark